

Elixír

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Novomanželka to nemá jednoduché. Zvláště, číhají-li na ni úkoly pokračovatelky rodových tradic. Horor o využití přírodních zdrojů.

Danu pořádně bolely nohy. K nejmizernějším zážitkům jinak bezvadného léta bezesporu patří zásobování. Dneska stát frontu v řadě nacpaných zástěr, no není to šílené? Chumel bab způsobuje běs i bez dusna a šumotu úžasných novinek. Zkrátka, dost blbej kolorit, opravdu. Klasická drbárna Daně mohutně lezla na nervy.

Na Strašíně se například vyboural mladej Prouza. Což o to, nerozmlátil auto poprvý, žejo, jenže von vám, pani, pořád dokola vykládá o polenu, co mu vběhlo pod kola! Prej ale lízlej nebyl, dali mu dejchnout.

Čtvrtá bouračka na tom samém místě za tři dny budila v dusném krámku nejbílznivější dohady. Jenom ufouni už tady drbnám chyběli. Samozřejmě těm rozjetým hubám nedalo, aby něco nezkusily hodit na Čarobábu. Tohle šuškáni za zády Dana fakt milovala nejvíc. Občas hodně tlumené, s rukou přes pusu, aby jako netušila, že drbou o nich. Přitom jasně cítila, jak je vzrušuje drbat právě před ní. Očička se jim blejskaly a tváře rudly, kdykoliv po nich přejela hraně nevšímavým pohledem.

Měla všeho brzy tak akorát, honem nakoupila a vypadla z krámku jako cukrář. Honzovu babičku, chudáka, přejelo auto poměrně nedávno, ale šplechty vesničanů žádné ohledy nebraly. Taková žumpa bezohledných žvástů! Tady mají žít? Naštvaně rázovala k chalupě, ale pochod s taškou ji vůbec neuklidnil. Honza pilně zápasil s lpou na střeše kůlny a tak na ranní drbárnu došlo až po obědě. Pokrčil rameny.

"Lidi záviděj, no a co? Nic novýho, kašli na to. Babi uměla s bylinkama a hlavně, ještě já ji pamatuju jako hezkou ženskou! Chlapi se olizovali jako kocouři, ale nechytal se nikdo. Měli se s dědou k sobě až do konce jako za mlada. Navíc sama vidíš, jak dobře zařízenej barák měli. Nic z toho se na vesnici neodpouští, ani první záchod s čističkou. S námi to nebude lepší, leda bych chodil do hospody a občas všem platil pivo."

Pánbu chraň! Bohužel nic na tomhle světě nejde snadno. Jeli sem žít do krásné přírody a na zbytek světa nepomysleli. Dana sice domorodce k životu nepotřebovala, ale žít vyloženě jako odlišný druh? To znamená vyděděnec. Co až přijdou děti? Copak by je zdejší společenství přijalo? Dana záviděla Honzovi bohorovnost, s jakou věci

házel za hlavu. Měl tím pádem daleko klidnější život. Podlehla svému vnitřnímu šubání a vyšla na procházku lesem podél svahu, směrem ke Strašínu. Bůh sud', kde ten kus lesa vzal své jméno, z Honzy o tom nikdy nic nevytáhla.

Po poledni lehce sprchlo a sluníčko se činilo, aby vysušilo trávu podél cesty. Dana utrhla stéblo a uvědomila si vlastní nervozitu. Proč? Zaposlouchala se do zvuků lesa. Divné. Nikde nic, ani ptáci nechtěli pozpěvovat. Kvůli jinému člověku to nebylo. Cosi viselo ve vzduchu. Neviditelná deka, před kterou měla Dana sto chutí přikrčeně mazat zpátky. Cítila, že na ni padne a zaboří ji hluboko do země, rozdrtí a převálcuje. Nono, možná jde jen o takový ten otisk nějakého maléru, někoho tu kdysi přepadli nebo tak něco. Něco o tom nedávno četla.

Ále co, jeden by měl ukázat trochu odvahy, když tu chce žít, ne? S dalšími hrdinskými kroky Danu napadlo, že právě teď dostane odpověď. Možná podrobnější, než chtěla, ale couvnout nechtěla. S bušícím srdcem a rostoucí úzkostí ostražitě sledovala okolí.

Divné hromady si všimla včas. Nešlápla na to, jen lehce vyjekla. Zkoprněla, když postřehla pohyb. A pochopila, že pod slizce lesklou černou masou s ostře zelenými puntíky prosvítají bílé chlupy a vyceněné zuby psí mrtvolky. Vždycky se děsila takových nálezů, ale rozeznat na tom stovky obrovských slimáků?! Směrem k ní se po jehličí pohnul tmavý pramen. Slimáci? Tak rychle? Fuj, kdyby dolezli až k ní... Bože, co když vědí, že tu je?!

Ustoupila stranou. Pramen srovnal směr. Zároveň zahlédla další rameno zprava. Chce ji to obklíčit! Otočila se a pádila pryč. Už vůbec nepotřebovala pronikat do tajemství Strašína. Rozhodně by radši potkala ufouny, hejkala, upíra atakdále. Cokoliv, co se dá popřít zdravým rozumem. Jenže dvacetimetroví slimáci semknutí tělo k tělu jako vlnivé poleno jsou příliš neodvolatelní a skuteční. Sehraní, jako by je řídil někdo... Blbost! Nemají přece nárok na víc, než pár nervů?!

To je tedy návrat k přírodě a venkovská idyla! Musejí s Honzou pryč, co nejdřív a co nejdál. Honem, dokud je čas. Pokud si vzpomínala na všechny ty nedoceněné filmy o zešílevší přírodě, nesmí se varování zanedbat. Kdo uteče, není sežrán!

Dana upalovala ze všech sil, zadýchaně ze sebe jakžtakž vysypala, co se děje. Jenže Honza nic, klídek, pohodička. Což tentokrát Danu vytočilo k nepřičetnosti. Rozječela se. Honza konečně zareagoval. Popadl Danu za ramena a zaklepal s ní jako s hadrem.

"No tak se uklidni, nic se neděje, sakra! Je to normální, slyšíš?! Nikomu ani muk, všechno připravím, ale potřebuju pomoci!"

Otupěle a nechápavě sledovala, co Honza dělá. Úplně zmagořil. Vytahal ze sklepa kbelíky s víkem, drbal je rejžákem, kutil u kameninové kádě a v mezičase házel kontrolní dotazy. Daně docházelo, co vůbec nechtěla vědět: Honza se těm potvorám zrudnejm vůbec nedivil!

Až za hodně dlouho byla Dana schopna rozumět, co si bručí pod fousy, ale moudřejší z toho nebyla. Co z toho, že zapomněl na čas, že tam dlouho nebyl, že nemá dost octa a přesličky?! Odmítala prosté pochopení, že by snad mohl chtít ty puntíkové mrchy slizské sbírat. Nebo tak něco. A s čím že mu má ona pomáhat?!

*

"Nejní to žádněj výlet, Danko. Musíš mi pomoci, sám to nezvládnou. Dědu dostali úplně, mamce přitom zchromla noha. Jenže to je holt riziko podnikání. Když si uvědomíš, že budeme zajištění na dobrých patnáct roků, to za trochu námahy stojí, ne?"

To po mně nemůže chtít, to mi přece neudělá, šumělo Daně mozem. Šla za Honzou jako svázaná, rozdělená mezi strach z TOHO a hrůzu o něj. Dokázala mu asistovat při kladení pastí ze džberů a kbelíků, ale za hranicí keříků, u hustší smrčiny, tam se už postavila na zadní. Honza si povzdychnul, objal ji, ukecával a špital, že to prostě musí bejt, že to jinak nejde. Jeden dycinky běhá jako volavka a druhej to nadělení likviduje.

"Jsem tu s tebou, zlatovlásko, já tě nedám! Hele, cestičku ti voberu vod větví, šíčko vohlídám, ale jinej tu néjni."

Věděl, jak na ni. Když patlal šílené nářečí, byl tak, tak... Mizera, co to po ní chce?! Odvedl Danu zpátky na kraj lesa a zpracovával, dokud přece jenom nepovolila. V tu ránu ožil a nářečí pustil k vodě. Spokojeností skoro předl.

"Jen počkej, to bude fofr, až za náma poženou! Jsou tady všude, ale v nebezpečí se rychle slezou. Nebo když jim jde o žrádlo. No tak, neklepej se, jako jednotlivci jsou přece úplně bezbranní... Jenom je nepodcenit, prevíty! Ber to třeba tak, že hlídkujeme a chráníme místní lidi. Toho čokla si určitě chytili, já sám jako kluk viděl i ožranou kozu. No a můj děda... Neboj, to byla náhoda, šel tehdy na houby, nelovil. No, možná chtěli i Prouzu. Kdyby vylez' z auta, měl malér. Hele, není ten čoklík támhle? Tý bláho, těch letos je!"

*

Daně bylo opravdu filmově. Má jako být návnada k sežráním, stejná jako kompars katastrofického filmu? Pořád doufala, že to Honza stopne. Připadala si jako loutka a jenom se modlila, aby to všechno byl nakonec jeno příšerně nablblej fór. Jenže ty Honza neprodukuje. V tuhle chvíli Dana byla ochotná připustit, že BOHUŽEL. V tomhle lese, stále zřetelněji, naprosto chyběly triky a možnost odložit část úprku na jindy. Bylo jí špatně a podlamovaly se jí nohy, zatímco zírala na prameny, lijící se trávou směrem k nim.

"Hele..."

Vědělo to o nich? Slimáci jsou přece mnohem blíž, než je viděla Dana předtím.

"Utíkej!"

Honza zařval, že by sebou jindy šklubla. Ted' nic., tuhla. Nevládla už ani prstem. Zírala na pohybující se skvrny na tmavém tělese. Bylo to ohromující. Už rozeznala jednotlivá tělíčka, klouzající shora dolů. Jako převalující se provazec?

"Dano, dělej, neriskuj!"

Dva a dva krajní prameny se slévaly do mohutných chapadel. Už ji obtečou ze stran, začnou uzavírat kruh... Jdou po ní, opravdu! Konečně se Daniny nohy rozeběhly. Sotva a třímetrovým náskokem. Bože, to nezvládnou! Když se ohlédla, místo chapadel se vlnila jedolitá černá skvrna, sotva dva a půl metru za jejími patami. Ze stran se přidávaly další fleky, trpělivě čekající na většinu. Nelezly jí do cesty, nechaly ji proběhnout, jako by společný lov znamenal větší zábavu.

Dana běžela. Utíkala. Zdrhala. Klopýtala na vyčištěné cestě bez větví a kamenů, slyšela vlastní jekot a zároveň brečela, že už víc nevydrží. Viděla se už ohlodaná jako nedělní kuře.

Honza nikde. Je v tom sama?! Utekl? Snad se o sebe opravdu postará... Proč jen, sakra, musí právě ona poslechnout každou Honzovu pitomost. Hrát si na návnadu hladových slimejšů! Odpornější živočiši neexistují a zrovna oni dostanou Danino novomanželský masíčko?! Najednou jí bylo líp. Už mýjela kbelíky a barely, slyšela za sebou nějaké klapání. Honza?

Před volnou loukou se zase ohlédla. Slimejši nějak nebyli. Že by to vzdali? Fakt! V trávě se skoro ztrácel zástup o šířce zhruba dvaceti číslech, zpomalený, váhající - to je už brnkačka... Bác! Honza poslední dvoumetrový šlahoun slimáků nadvakrát podebral kbelíkem a zaklapnul. Tak jednoduše?!

Se zatajeným dechem Honzu následovala Dana zpátky po svých stopách a přihlížela pečlivé prohlídce barelů a utěšňování vík. Bůh sud', ve kterou chvíli došlo k převratu v Daniných myšlenkách. Snad, že pochopila, že v tak vrchovatých a neprodyšných nádobách to musí být naprosto šílené. Jestli je to aspoň tak inteligentní, jak měla dojem... Po úlevě a vítězné spokojenosti Dana pocítila slabost u žaludku. Přece jen je hnusný, že se mačkají neprodyšně uzavření, drcení váhou ostatních... Jako by viděla dovnitř. Možná slyší jejich mlaskání a šelestění? Prosby tisíců mučených...

Honza si Dany nevšímal. Vzal nejmenší kbelíčky a bez milosti obsah dosypal do sedmi největších, zaplnil až po vrch. Několik horních zkusilo vylézt, ale už je zmáčkla je hrana přiřazeného víka. Kdyby alespoň ostrá! Dana se oklepala, jako kdyby

zaslechla křik. Sice si to hned vymluvila, že se mýlí, že slimejší nevydávají opravdické zvuky. Opravdu, slyšet byla jen troška mlaskavého plácání. Dusili se a drtili vlastní vahou bez výkřiků, sykotu, jakéhokoliv znatelného projevu utrpení. Tím hůř to nesla. Jak byla ráda, že si Honza konečně otřel pot a hlásil hotovo!

*

"Jediná výhoda je, že tyhle potvory drží spolu. Můžeš se vsadit, že už tady nikde nenajdeš ani kousek. Teda, kousíček jo," zvedl Honza během přednášky půlku tělíčka, rozkrojeného při rázném zavírání, "ale živýho nic. Chceš?"

Dana bleskurychle obšťastnila kořeny vedlejšího smrku obědem, zatímco Honza snivě přežvykoval puntíkaté soustíčko. " Hmmm! Stejně máme štěstí. Letos se ještě nerozcourali moc daleko, měli jen jedno centrum. Máme je najednou a navíc nevymysleli žádnou levárnu. Ještě byli čerstvě líhlí, víš?"

Dana se marně pokusila dalšími zvrátky obšťastnit vyvrácené kořeny břízy. Už neměla, co vydolovat a dávala naprázdno. Po chvíli to vzdala, otřela pusu do kapesníku a šla za decentně odvráceným Honzou. Sedm plných barelů obešla uctivým obloukem. Aha, Honza se neodvrátil, aby ji nerušilk, ale proto, že tahal z báglíku hadrové tašky. Jen se pootočil a kývnul:

"No fajn, pomůžeš mi sbírat střepy."

Bože, to ještě neskončili?! A jaké střepy, proboha?! Rozhlížela se, šla za Honzou a marně dumala, jestli to nebude o ekologii, protože tím směrem kdysi měli Němci skládku. Než tu byl les, stál tady statek. Konečně uviděla, co měl Honza na mysli. Desítky, možná stovky střepů, rozseté jako...jako – Daně chybělo přirovnání. Páni, ty jsou fakt zvláštní! Na jedné straně viděla u každého pěnový povrch, rozpukaný a zbarvený jako kůra, na druhé tence blanité komůrky. Dohromady to musela být obrovská oblá věc... Jako skořápka obrovského vejce. Tak dva, možná tři metry vysokého. Kde se tu mohlo vzít? Dana znovu zažila pocit průniku iluzorního světa fantastů.

"Musíme dělat, zlato, nehraj si!"

Honza spěchal, aby ještě za světla dotáhl kořist do sklepa. Sotva Dana zkusila nějakou otázku, odbyl ji jako děcko. Jako by zbytečně otravovala a nechápala, co všechno se děje pro její dobro.

*

Konečně večer našel Honza dost času a chuti vysvětlovat. Nebo spíš odezněl jeho pracovní zápal a všiml si Daniny zamlklosti? Až teď blahosklonně ženušce vysvětlil dvousetletou historii jejich chalupy a hlavně velikých kamenných nádob ve sklepě. Další tři, o kterých zatím Dana nevěděla, jsou totiž zapuštěny do země a skryté pod prkny.

"Copak bys nechtěla zůstat mladá a zdravá dalších patnáct, dvacet roků stejně jako dneska? Až se nám slimáci uleží, můžeme lidem prodávat mazání na všechny nemoci. Pochop, ty jediná se v tom celá můžeš koupat! Stačí dvakrát do roka."

Fajn, Dana prozíravě nevečeřela, takže byla schopná naslouchat bez přerušení. Honza měl přímo vědeckou přednášku: Nazelenalé blanky ze skořápek staví krvácení, rozpraskaný povrch zase osmirkuje i železo. Málo platné, Daně se přitom pořád dělalo zle při pomýšlení na způsob, jakým k tomu blahu přijde. Sice se hned potom s Honzou skvěle pomilovali, jenže rodinné tajemství ve sklepě nedovolilo Daně usnout. Vrátily se jí dojmy z lesa, jako kdyby přece jenom něco z tichého mlaskotu a šelestění znamenalo řeč.

V noci vstala, zapálila petrolejku a lezla po dřevěných schůdkách dolů. Možná sem letěli odněkud z vesmíru, když dopadají každých patnáct roků. Malí ufounci... Rozhodně je hrozné, jak skončí! Copak by dva tři mohli ohrozit svět?

V kádích ležela jednolitá, nehybná masa, i ty jejich puntíky zmatněly. Dana se otočila ke stolu. Jeden kbelík se Honzovi do kádí nevešel, snad něco přežilo alespoň tam. Cítila se strašně, opravdu jako spoluvrah. Šťourala opatrně vařečkou na prádlo mezi nehybnými tělíčky. Jestli nepomůže, aspoň neublíží... Zajásala, když se jeden nešťastník chytil dřeva. Zvedla vařečku k očím a zaváhala. Co dál? Zatím si věděla

rady, ale jak ho sundat, kam strčit? Nijak roztomilá žoužel to není, sahat po tom nehodlá.

"Co blbneš?"

Trhla vařečkou, tím slimáka mrskla na svou košili. Hned tam sáhla. Honza zařval pozdě, dotkla se ho a on, mrcha, okamžitě kousl. Smetla ho, ale i v mizerném světle viděla, jak za ním letí stříkanec krve. Jediný Honzův dupanec problém živého slimáka vyřešil, ale Dana zírala na díru ve svém prostředníku. Vykouslo to půl centáku! Ještě necítila bolest, ale tušila, že zezelenala. Honza bleskově hrábnul po kožené rukavici, vytáhl dalšího slimejše, uřízl mu předek. Zbytek chvíli kousal, žužlal a převaloval v puse, aby kousek té slimejší kaše nacpal do rány. Už se usmíval a Danu konejšil.

"Za pár dnů to bude dobrý. Nesmíš je nikdy litovat, oni fakt jenom žerou a množej se, nic víc! Tyhle jsem nám nechal bokem kvůli speciálnímu použití. Počkej, hned pochopíš..."

Zalovil ve kbelíku, odřízl špičky a vecpal Janě do úst rovnou slimáky dva. Nedovolil, aby je vyplivla.

"Nene, polkni to. Máš zpoždění, lásko, mně už stačí jen jeden."

Převalovala to na jazyku a litovala, že ji Honza pevně drží. Takovej sajrajt... I když, konec konců, gumoví hadi chutnají podobně. Jenom nemyslet, oč právě teď běží... Hmm, Honza ji už netiskne, ruce mu sjely níž, objímá a hřeje jak kamínka. I Daně se rozlévá po těle teplo, příjemné... nutkavé. Ano, je to stále báječnější. Každý dotýkaný kousek Daniny kůže jde Honzovi naproti, Dana už cítí lehýnké tepání v podbřišku... Rozhořel ji naprosto všude. Sám plál jako vích a hasit museli neprodleně.

Asi tak za svítání, když se navzájem vyhasili snad v každém koutě domku, Dana upřeně pohlédla na svého muže. Poprvé po několika hodinách byla tak dlouhého pohledu do jeho očí schopná. Stačil ho zachytit dřív, než jej plně zaujala Danina levá bradavka. Znepokojeně povytáhl obočí.

"Copak, lásko, zlobíš se kvůli tý vidličce na kredenci?"

"Ani ne, ty ses potom napíchnul víc. Můžeš mi ale vysvětlit, proč jsi nám, krucinál, na tohle nechal jen půl kbelíku?!"

Ženský se prostě nezavděčíš.